Yalnızlıkla Yoğrulan Günler

Kenan Doğan

DENEME

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Yalnızlıkla Yoğrulan Günler

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Aslan
Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım
Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1.Basım, İstanbul, Eylül 2025
ISBN: 978-625-5896-81-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YALNIZLIKLA YOĞRULAN GÜNLER

Kenan Doğan

ÖN SÖZ

Kenan Doğan, gündemin sesini kalbin ritmiyle birleştiren; sözü şiire, şiiri hayata dönüştüren bir yazar. Onun satırlarında zamanın telaşı susar, kelimeler gerçeğin şiirine dönüşür. O, her yazısında gündelik hayatı derin bir şiirle örer; okurunu düşüncenin ve duygunun kıyısında dolaştırır. Kalemiyle gündemi yoğuran, ruhuyla söze dokunan Doğan, yazılarında günceli aşkla, acıyı incelikle, hayatı şiirle anlatır. (Mustafa Özke Gazeteci / Yazar)

Kenan Doğan; bir gönül adamı... Eli kalem tutan, yüreği kin tutmayan, ülkesini sevmeyi amaç edinmiş bir Türkiye entelektüeli. Sadır(yürek)ındaki hissiyatını satırlarla döken bir fikir ve gönül adamı... Kalemi kılıçtan keskin bir vatan sevdalısı (3. Kitabını sabırsızlıkla bekliyoru(m)z... Muzaffer Kolik Edebiyatçı / Yazar)

YALNIZLIKLA YOĞRULAN GÜNLER-1

Bu küçük gecekondu mahallesi, yaşamasına yetecek imkân tanıyordu. Tek göz, sobalı ve kırmızı kiremit çatısı olan evinin küçükte bir bahçesi vardı. Dışarı çıktığında ilk aralar eş dost idare etse de sebze halinde bir iş bulunca burayı kendisine tutmuştu. Kazancının neredeyse yarısı evinin aylık kirasına gidiyordu, fakat buradan çok memnundu. Sessizdi, sakindi… Sebze halinden arta kalan ürünleri getiriyor ve yemek konusunda da çok sorun yaşamıyordu. Yılların mücadeleyle ve yalnızlıkla yoğrulan günleri ona yemek yapmayı da öğretmişti, aç kalmayı da…

Şanslıydı! Hamallıkta olsa bir işi, aşı vardı ve yalnızda olsa evindeydi. Üstelik bu ev sessizdi, sakindi! Tuvalet ve banyosu birleşik, evden ayrı ufak, derme çatma bir yapıydı. Ne bunların bahçede olmasından rahatsızlık duyar ne de kafasında farklı bir beklenti kurardı. Ufak bir masa attığı bahçesinde oturup genelde içtiği akşamlarda, sazını eline alır ve türküler söylerdi. Geleni gideni yok denecek kadar azdı. Arada sırada hâl hatır sormak isteyen dostları merhaba demek için uğrar, türkülere kapılıp geceyi burada kapatırlardı. Türkü denince akan sular dururdu. Bu türkülerin; hepsinin hayatında çekilen acılara denk gelen bir yanı vardı. Vazgeçmek imkânsızdı…

Duygulu bir yapısı olmasından dolayı göz pınarları hiç kurumazdı. Her söylediği türküde bir anısı saklıydı. "Leylim ley." derken aklından geçenin, "siyah saçlarından hatem yüzlerin" türküsünde ve başka bir anısında yer bulması olasıydı. Bir bütünlük arz etse de kendince parçalanmış bir yaşama sahipti. Anasından, babasından yıllar önce kopmuş, kardeşleri görüşmek

dahi istememişti. Fikrine duymadıkları saygı, istemeden de olsa ailesiyle arasına mesafe koymasına neden olmuştu. Oysaki babası neyse de anasını çok severdi. Köy yaşamında anasının yaşadıkları ve çektiklerini çok iyi biliyordu. Babası biraz sorumsuzdu ve tarla takım ve tüm ev işlerini anası yapardı. Nasır tutmuş ellerinin, zaman zaman kanadığına şahit olmuştu. Anasının bunu kimseye göstermeden kara merhem sürerek iyileştirme çabasını hiç unutmamıştı. Bunları aklına getirmesiyle yinelenen göz akıntısı, kimi zaman hıçkırıklara yol açar, saatlerce devam ederdi. Çaresizdi… Ağlamakla arındığını, hatırlamakla yokluklarına özlemi giderdiğini düşünürdü. Ama bir adım atmaktan imtina edecek kadar da çaresizdi… Çare var mıydı?

Çare içinde, yüreğinde ve ezilen, dışlanan düşlerindeydi. Cesaret mi gösterecekti yoksa saplantılı düşüncelerinde esareti yaşamaya devam mı edecekti? Karar kendisindeydi. Eksik yaşadığı anların eksiksiz hâle gelmesi adına vereceği emek, aynaya baktığında gözlerinin içinden görülebilirdi.

Kendisine dahi ait hissetmediği, öylesine günü kurtarma amaçlı sürdüğü yaşamına anlam katmalıydı. Kafası iyiydi ama bunu yapmalıydı. Mücadelesi, yatması kalkması, içeri girip çıkması, hep halk içindi. Halkın mutluluğunu, mutluluğuna sebep sanmıştı. Lakin kendisi hiç mutlu olamamıştı. Yıllarca bakışları dahi kötü olanların sorduğu sorulardan bunalmıştı. Sorgucuların anlamsız sorularına cevapsız kalmıştı. Çünkü o; aynı yolda yürüdüklerine sadece el vermeyi öğrenmişti.

Kafasında yer edinmiş sesler ancak türkülerle ortadan kayboluyordu. Adil ve eşit bir yaşamın hedefini gözetse de gözettikleri umut olmaktan öte varamamıştı. Çaresizdi fakat küçücük evi sessizdi, sakindi…

2

Adı Haydar'dı. Gençliğinde gözü kara, doğrulardan ve yanlışlardan bihaber ve uzaktı. Düşlerinin öğretileri, düşüncelerine yeterince oturmamıştı. Hataları peş peşe gelse de düşlerinden bir an bile kopmamıştı. Mavi renge bürünmüş umutlarının gözlerinden tek farkı; saydam, geçirgen bir bulut dokunuşuyla aynı olmasıydı. Elle tutulamazdı ama göze görünür, yüreğin bir köşesinde hep saklıydı.

Her günü sıradan bir düzen içinde geçerdi. Yapacakları, edecekleri hep belliydi. Eskinin gözü kara delifişek zamanlarının yerini artık sakin, uslu geçen anlar almıştı. Sabah dörtte kalkardı. Elini yüzünü yıkayıp bir saat yol yürür ve iş yerine ulaşırdı. Sarma sigarasından kendine bir tabaka dolusu sarar ve gün içinde onu kullanırdı. Yolda da en az iki tane sigara içerdi. Gür saçlarını yana tarar, bıyıkları ona ayrı bir anlam katardı. Epeyce yakışıklıydı, fakat artık çektikleri iyiden iyiye kendini bedeninde hissettirmeye başlamıştı. Ağır adımlarla gitse de sebze haline vardığında kendini nefes nefese, kan ter içinde buluyordu. Kasaların üstüne çöker, bir zaman dinlenir, işe öyle koyulurdu. İçerinin nemli ve rutubetli odaları, ciğerlerini tedaviye mahkûm edecek ölçüde hırpalamıştı.

Bıyıkları; düşüncelerinin belirgin olması adına simgesel bir alandı. Bu alanın kaybedilmesine gönlü asla razı olmazdı. Onlara gözü gibi bakardı… Masmavi gözleri vardı. Tıpkı bir deniz gibi uçsuz bucaksız… Güzel gözlerini kısarak güldüğünde, milleti kendine hayran bırakırdı. Yaşadığı onca olaydan sonra, kendisi de eskisi gibi olmadığını biliyordu. İçine kapanmıştı. Kimseye bir şey demese de; biraz küskünlük, biraz sitem bakışlarının bir

yerinde saklıydı. Belli ki zaman ondan yana durmamıştı. Hayatının yıllarından hızlıca geçmiş, bir gün elinden dahi tutmamıştı.

Dost mu demeliydi; şimdilerde elini ayağını kesen, öncelerde aynı yolda yan yana yürüdüklerine… Ya da ne demeliydi? Oportünizm, bu davranışı karşılamaya yetecek bir kelime miydi? Görünce köşe bucak kaçanlar, saklananlar, görmezden gelenler dost olabilir miydi? Katiyen, dost böyle bir şey değildi…

Akıllıydı. Hayatta karşı durduklarıyla, karşısında duranları hep ayırmıştı. Ailesi hep karşısındaydı. Özellikle babası ve kardeşleri… Annesi onun sadece zarar görmesinden korkardı. Yaptıklarına bir yorum dahi yapmazdı. Empati kurarak onları anlamaya çalışması, geleceğin güneşli günlerinin beklentisini asla örtemezdi. Annesine duyduğu özlemi gidermeye çalışması, sadece gözyaşlarına saplanmış bir duygu yoğunluğunun sınırlarına sığdırılamayacak seviyeye ulaşmıştı. Kokusunu içine çekmeli, o mübarek nasırlı elleri öpmeliydi.

Cesaretini toplayıp karar vermişti. Memlekete gidip annesini görecek, ellerini doya doya öpecek ve hasretiyle özlemini sarılarak giderecekti. Kim ne derse desin kimseye kulak asmayacak, doğru bildiğinden şaşmayacaktı. Bu doğrusu belki de kendisini farklı yolların taşlı taraflarına değil, bir düzlüğe çıkaracaktı. İnandığı bu doğrusunu, doğruca uygulamalıydı. Anneden başka gerçek doğru olamazdı.

Vicdanlıydı. Yaşadıklarının sonuçlarını bir bir ortaya koymasını, ayrıntılı yorumlamasını, iç sorgusunda hep yapardı. Kıvrak ve analitik bir zekâya sahipti. Neden sonuç ilişkisini de gayet başarılı uygulardı. Dostlarına, kendinden uzaklaşanlara sitemi de vardı lakin onları anlamaya çalışma çabası da… Ailesine diyecek sözü yoktu. Annesine ise özlemi çoktu… Gidermeliydi…

3

Penceresini örten perde rüzgârın etkisiyle sallanıyor ve bu sallantıdan çıkan sesler, hayatındaki düzensizliklerin kafasında oluşturduğu seslere baskın gelemiyordu. Günün ilk ışıklarının içeriye girme çabası, izinli olduğu tek günde perdeden kendini kurtararak yüzüne vuruyordu. Bu durum pek hoşuna gitmedi. Bu ışınların üstün, bitmek tükenmek bilmeyen gücüne ise hayran olduğunu hatırladı. İzinli olacağı günün geceleri uzun sürse de sabahları yine erkenden kalkardı. İçerinin uykusuz gecelerinin, sabahın avlu izinlerine engel olamayacağı zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. Bir makine edasıyla şaşmaz hâlde bünyesi yıllardır bunu tekrarlardı. Takatsiz kalır, bazen zorlanır ve on beş, bilemedin yirmi dakikalık şekerlemeler yapardı.

Gözlerini ovuşturdu ve sedirin üzerine kurulu yatağında doğruldu. Bir süre öylece oturdu, evinin içine bakıp durdu. Masa üzerinde bir radyosu, duvarda sazı ve sazın asılı olduğu duvarın dibinde bir sedir daha vardı. Yavaş yavaş kalkarak kapıyı açıp avluda olan lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Kollarını açıp esneyerek şöyle bir gerildi. Çaydanlığa su koyup küçük tüpün altını yaktı. Zeytin, peynir çıkardı masanın üstüne ve renkli plastik bir bardakaltıyla bir bardak koydu. Çayını demleyip kahvaltısını yaptı. Bu öğünler sigara altı olması için iki lokmalıktı. Küçük bahçesine çıkarak ahşap sandalyesine oturup bir sigara sardı. Derin derin içine çekip bacak bacak üstüne attı. Bir elinde sigara, diğer elini bacaklarından çenesine doğru uzattı.

Düşünceli görünüyordu. Yarın sebze haline gidince patronuyla görüşecek, üç günlük izin isteyecekti. İzni koparırsa iş yerine

pek de uzak olmayan otogara yemek arasında uğrayıp biletini de alacaktı. Annesine götürebilecekleri konusunda kafasında alternatifler oluşturuyordu. Eşarp, elbise, ayakkabı ya da biraz para mı bıraksaydı? "Ayakkabı alsam ayağına uymaz." diye kendi kendine söylendi. Derin bir nefes çekti. "Yarın ola hayrola." deyip içeri geçip bir bardak çay aldı. Tekrar bahçeye geçip sandalyesine oturdu. Yan taraftan bir ses duydu. Yan komşusu Rıza amcaydı.

"Günaydın, Haydar! Kahvaltıya buyur gel, Sultan teyzen seni bekliyor." dedi. Yan komşuları Rıza amcanın ve Sultan teyzenin çocukları yoktu. Birçok akşam kendisine yemek getirirlerdi. Duvara yaklaşıp kollarını duvara yaslayıp "Sağ olun, kahvaltımı yaptım." dedi. Onları çok severdi.

Rıza amcaya ve Sultan teyzeye memlekete gideceğini ayaküstü anlattı. Annesine ne alacağı konusunda kararsızdı. Gözleri doldu, yaşlar bir biri ardına sıralanıp yanağını ıslattı. Sultan teyze "Seni görsün yeter, bir şey almasan da olur." diye yumuşak bir ses tonuyla fısıldadı. Oda kendini tutamayıp ağladı. Haydar'ı çok iyi tanıyorlar, hikâyesini biliyorlardı. Bir müddet öylece sessiz kaldı. O anda bile kafasından binbir düşünce geçiyor, hiçbiri kendisine uygun bir alan bulamadan belirsizliğe doğru sürükleniyordu. Bu anları hayatına benzetiyordu. Belirsizliğin ardına görünmez bir iple bağlanmıştı. Ömrü boyunca bu ipi aramış, bulup koparmayı başaramamıştı.

Vedalaşıp eve doğru yavaş yavaş adımladı. Her bir adımında, tüy hafifliğinden tonların içine zorlayan ve yüreğine ağır gelen hasreti, doğrusu ve yanlışlarıyla yılları vardı. Yıllarını bedeninden söküp atamazdı. Yükü dört bir yanını sarmıştı. İtirazı bunun sürekli artmasınaydı! Annesini görmek ise bu yükü hafifletecek tek koşuluydu…

4

Gününü düşünce yumağı hâline getirerek, sonunda ışık görünmeyen çıkmazlara doğru sürükledi. Bu durumdan keyif almıyordu; fakat zihni dingin olmaya, tercihten uzak kalmaya çalışıyordu. Yorgunluk, bedeninde ve zihninde sabitlenmiş bir alanda kaplıyordu. Tersine vereceği tepkiyi kestiremiyordu. Bir süre içeride oturup düşündü, kalkıp bahçede biraz dolandı. Oturdu, kalktı. Kendini hoyratça hırpaladıkça hırpaladı. Hareketleri, kendi kontrolü dışında karman çorman hâline gelen düşüncelerinin güdümünde kalmıştı. Sigara sarıp yaktı. Derin derin içine çekti durdu. Zaman kavramının ortadan kalktığı boyuttaydı. Elini yüzünü yıkadı ve az da olsa toparlandı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Epeyce öyle gökyüzünü izledikten sonra içeri geçti. Sedire uzandı, yorgun bedeni epeyce saat uykuya daldı. Kalktığında hava kararmıştı. Sabah atıştırdığı iki lokma dışında bir şey yemediğini hatırladı. Bir şeyler atıştırıp zihnine karşı çatışıp sakin kalmaya çalıştı. Biraz oyalanıp tekrar sedire uzanıp uykuya daldı.

Her zamanki gibi sabah erkenden kalktı. Hazırlanıp işe gitmek için yola çıktı. Yürürken de yapacaklarını tekrar tekrar sıraladı. Yaptığının normal olmadığı konusunda ismini seslice söyleyip "Yeter artık!" diyerek kendini baskılamaya çalıştı. Kontrolünden çıkmaya başlayan bu durumlar gitgide çoğalmıştı. Okuduğu kitaplardan biliyordu, bu durum mental ve ruhsal olarak çok sağlıklı olmadığını gösteriyordu. Bilmesine biliyordu, fakat muhtemeldir ki yaşanmışlıkların zihninde oluşturduğu bu hengame, sakin kalmasına engel oluyordu. Eskiden

sadece yoğun olmadığında gerçekleşen bu anlar, artık an gözetmeden iş yaparken dahi gerçekleşiyordu. Bu anlardan hem rahatsızlık duyuyor, belli etmese bile hem de epeyce korkuyordu. Gidişatı gidişat değildi.

Yürüdüğü bir saatin ardından iş yerine ulaşmıştı. Bir bardak çay doldurup kendine, hızlıca yudumlayıp işe koyuldu. Sebze ve meyvelerin kasalarını taşırken kafasında birbirini yineleyen sabitlenmiş düşünceleri, beden yorgunluğunu hissetmesine izin vermiyordu. Kan ter içinde kalmıştı, nefes nefeseydi ama soluklanmadan aynı hızla çalışmaya devam ediyordu. Bir ara sadece süzülüp gözlerinin içine giren terini silmek için mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Yaklaşık üç saat geçmişti ve durmak bilmiyordu. Kendinden geçmiş gibiydi. Bir arkadaşı yaklaşıp kolundan tuttu.

"Haydar, gel çay içelim, sonra devam ederiz." dedi. İş yerindekiler de bir sorunu olduğunu, sağlıklı hareket etmediğini anlamışlardı.

"Patron geldi mi?" dedi.

"Evet." Cevabını alınca çayı içmeden koşar adımlarla yazıhaneye gitti. Patronlarının, hak ettikleri konusunda eli sıkıydı ama diğer konularda anlayışlıydı. Tok sesli, mizacı sertti. Pos bıyıklı, sürekli fötr şapka takardı. Haydar kapıyı çalıp içeri girdi.

Patronu "Gel, Haydar. Buyur, otur." dedi.

Haydar masanın önündeki koltuğa oturup memlekete gitmek istediğini, annesini yıllardır görmediğini söyledi. Bir an bu cümlelerle annesine olan özlemini alelade dile getirmesine kızdı. "Kaç gün izin istiyorsun?" diye sordu patronu.

"Üç gün yeter, Ali Bey." dedi.

"Beş gün git, rahat rahat görüş, hasret gider annenle, olmaz mı, Haydar?"

Sonra elini cebine götürüp maaşına yakın parayı Haydar'a uzattı.

"Gerek yok, Ali Bey." dese de patronu yerinden kalkıp parayı Haydar'ın cebine bıraktı. Teşekkür ederken gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Patronu sırtını sıvazlayıp "Benden çok selam söyle." diyerek uğurladı.

Duygulanmıştı… Arkadaşlarının yanına gidip bir bardak çay içti ve yemek arasına kadar tekrar işe koyuldu.

Yemek saati gelip çatınca yemek yemeden otogara doğru yola çıktı. Yürüme mesafesinde yarım saatlik yolu vardı. Yolda bir mağazanın camekanında ayakkabılar, elbiseler gördü. Annesine çok yakışırdı! Her tarafı ter içindeydi ve içeri girmekten imtina edip bakmakla yetindi. Yürüdükçe terledi, nefes nefese terledikçe zihni daha da bulanıklaştı. Otogara ulaşıp Erzincan için bir gün sonrasına bilet aldı. Bu biletle özlemine yolu açılmıştı lakin bu zihinle hayatında engellerini çoğaltmıştı. Zordaydı…

5

Erzincan'a aldığı biletini terlemiş bedeninden uzak tutmaya çalışsa da bu bilet anneye olan sevgisinin yüreğinde söküp atamayacağı yerine yaklaşmıştı. Katlayıp avucunda sıkı sıkıya sarıldı. Tıpkı annesine sarılır gibi… Gözlerini kapattı ve ruhunda o anı iki saniyede olsa yaşadı. Bir çukuru andıran, dört bir yanı açık ve kötü kokuların hâkim olduğu otogardan çıkarak; hızlı hızlı iş yerine dönmek için yolları adımladı. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Heyecanı, sevinci o kadar artmıştı ki suratında zamansız gülüşler beliriyordu. Gülmeye alışkın olmayan yüzünde bu gülüşler baharlar açtırıyor, annesine bir şey alamadığını düşünerek tekrar kışı yaşıyordu. Yıllardır kararsız kalıp yapamadığını yapıyor, her şeyi göze almaktan çekinmiyordu. Bu durum kendi yaşamında büyük bir olay diyerek mırıldanıyor, kendisine cesaret vermeye çalışarak baharlarına el sallıyordu.

Baharlarla dolmalıydı her anı, ömrü boyunca kışı yeterince yaşamıştı. Fakat sanrıların yumaklaştığı zihni, mutlu olmaya çalıştığı her an bunu bozmaya meyilli hâliyle tıkır tıkır çalışmaya devam ediyordu. Oysaki geçmişiyle yüzleşmeye, yaşadıklarını hatırlatmaya çalışarak kararsızlıklar içinde kalmasına neden olan tedaviye hevesli zihninin yapmaya çalıştığını, kendi elinden geldiğince yapmış ve çoğunda haklılığını görebilmişti. Bu düşüncelerin bedeninde hissettirdiği yük, gün aşırı sırtında taşıdığı yüklerden daha ağırdı.

Sarı sıcakta sokakları bir bir geçerek iş yerine ulaşmaya çalışıyordu. Bedeni aç ve takatsizdi. Yol kenarında bir simitçi gördü. Alıp almamakta bile çelişki yaşadı içinde. Yemesen de olur boş ver, diyen tarafı bu sefer dirençsiz kalmış, bedenine söz

geçirememişti. Durdu, cebinden para çıkarıp bir simit aldı. Tablada ayran da şalgam da vardı. Simitçi "İçecek ister misin abi?" diye sordu! Kan ter içinde dili damağı kurumuş ve yüzünden yorgunluğu çok belliydi. Tekrar düşündü. "İş yerinde çayla mı içsem?" diye? Patronu Ali Bey'in verdiği harçlığı çok kullanmak istemiyor, dönüşte kalan kısmı tekrar vermeyi düşünüyordu. Simitçi, gelecek cevabı ifadesinden tahmin ederek o konuşmadan tuzlu bir ayranı bardağa doldurdu. "İç abi, sorun değil, benden olsun." dedi. Yüzünde bir mahcubiyet belirmişti. Ne diyeceğini bilemedi. Cebinden ayran parasını da çıkarıp bıraktı. Sabahtan beri açtı ve günün ilk öğünü simit ve ayran olmuştu. Simidini yedi, ayranını kana kana içti ve tekrar yola düştü.

İş yerine ulaştığında bir saatten fazla bir zaman geçmişti. Arkadaşları son günlerdeki hâllerinden ve gözlemlediklerinden dolayı merak etmişti. Dinlenmeden hemen işe koyuldu. Nefes nefeseydi. Dolu kasaları aldı, durmadan üst üste koydu. Bu yükleri her zamankinden daha fazlaydı. Bu yükün ağırlığı bir şampiyona denemesi değil, geç kaldığı zamanın telafisineydi. Alttan sarılıp kasaları kaldırdı. Bir-iki metre gidemeden sendeledi ve tam düşecekti ki Cemal yetişti. Cemal'le eskimeyen ortak düşüncelere sahiplerdi. Arada Haydar'ın bahçesindeki sazlı sözlü muhabbetlerine konuk olurdu. Kendini anlattığı ve yanında ağladığı nadir kişilerdendi. Haydar'a sinirlenip "Ne yapıyorsun sen?" dedi! Yükü kenara bırakıp çay içilen yere çekip götürdü.

Cemal'e bileti gösterdi. "Gidiyorum. Bu bilet korkularımın yenilgisine, sayıklamalarımın sesinin kesilmesine, gözyaşlarımın dinmesine, özlemimin bitmesine, yüreğimin kapalı olan kapılarının tekrardan açılmasına kesildi. Gidiyorum." dedi.

Gidişine yüklediği bu anlamların fazlalığı, beklentilerinin karşılıksız kalabileceğine olan ihtimali ortadan kaldırmıştı. Bu bilet bir yolculuktan öte, dem-i devranına eşdeğerdi. Gidecekti. Gitmeliydi.

6

Düşe kalka bitirdiği, heyecanın gölgesinde kalmış gününden hazırlık yapacağı akşamı selamlıyordu. Yıpranmış kalbi, vücudu için gereğinden fazla atış sergiliyor, biraz daha hızlansam durabilirim dercesine asıl sahibin kim olduğu konusunda alttan alta mesaj veriyordu. Kaldırımsız ve dar ara sokaklardan geçiyor, yolu olabildiğince kısaltıyordu. Her gün yürüdüğü bu yollar ayakkabı tabanıyla iyice haşır neşir olmuştu. Kara asfaltın sıcağını dört bir yanından hissediyordu. Kafasında çatışan düşüncelerine söz geçirmişçesine baskılıyor, olumlamaya çalıştığı bu anların bir belirsizliğin içine çekecek girdap olabileceğini aklının ucundan dahi geçirmiyordu. Pek de hoşuna gitmeyen özlemle dolu günlerini mumla arayacak olsa hepten biterdi. Bu gidiş yoksa bir bitiş olabilir miydi? Bitişi kim isterdi ki?

Küçük, bahçeli iki göz evinin sokağa açılan derme çatma, telle bağlı kapısını açtı ve içeri girdi. Terden her yeri beyazlamış gömleğini ve kıyafetlerini çıkarıp soğuk suyla duş aldı. Zaman kolluyor, yol gözlüyordu. Kafesinden çıkıp özgürlüğüne kavuşacak bir kuşun tedirginliği dört bir yanındaydı. İmkân olsa kanatlanıp uçacaktı. Bir daha da anneden uzaklara konmayacaktı. İçi içine sığmıyor, içeri girip dışarı çıkıyordu. Çay demledi ve bir bardak alıp bahçeye geçti. Sigarayla birlikte çayını içti.

Ahşaptan eski bir valizi vardı. Bu valizi, içeri girdiğinde kendisine orada da eşlik etmişti. Valizin üstünde arkadaşlarının yazdığı sloganlaşmış sözler, birkaç şiir ve imzaları hâlâ duruyordu. Somyanın altından çıkarıp içine ne koyacağını düşündü. Memlekette kalıp kalmayacağı bile meçhuldü. Belki gittiği günün

gecesinde dönecekti. Hiçbir şey net değil, her şey belirsizdi. Zaten çok da bir giyeceği yoktu. Üç gömleği, iki kumaş pantolonu vardı. Sürekli bunları yıkayıp giyerdi. Birkaç çamaşır, bir gömlek, bir pantolonu yedek olarak yanına aldı. Tıraş takımını, kolonyasını da bir köşeye sıkıştırdı.

Artık gitmeye hazırdı. Valizi kapatıp kapı önüne bırakınca, yolculuğundan vazgeçişe dair hissiyatlar olmasını ortadan kaldırdı. Geri dönüş yoktu. Heyecanı hepten artmıştı. İçinden bir ses iyi olacak derken, bir ses tam tersini söylüyordu. Kendini dinlemeyi bırakmalıydı. Yoksa bu sesler onu tüketip yarım yamalak bırakacaktı.

Bahçe kapısı açıldı ve içeri komşuları Sultan teyze ile eşi Rıza amca girdi. Sultan teyzenin elinde bir poşet vardı. "Merhaba, Haydar. Nasılsın?" diyerek sohbet etmeye başladılar. Hoş beş edildikten sonra otobüs saatini sordular. "Otobüsüm gece on ikide." dedi Haydar.

"O saatte dolmuş kalmıyor, otogara nasıl gideceksin?"

Önceden gidip orada bekleyeceğini söylerken bile her yerinden heyecanı belli olan Haydar'a, bu sohbet iyi gelmişti.

Sultan teyze elindeki poşeti Haydar'a uzatıp "Sen belki işten güçten fırsat bulamamışsındır, annene hediye olarak verirsin, oğlum." dedi.

Haydar, başı önde hızlıca Sultan teyzenin elini öptü. Sarıldı ve ağlamaya başladı.

"Mutlu ol, bundan sonra ağlama oğlum. Annene, ailene bizden selam et, gözleri arkada kalmasın, burada da bir ailen var, unutma."

Komşuları iyi yolculuklar dileyip oradan ayrıldı. Tekrar bir başına kalmıştı. Poşeti valize koymadan içine şöyle bir baktı. Bir

elbise ve etrafı boncuklu bir tülbent vardı. Kendisi bir şey alamamış, gelen bu hediyeden çok mutlu olmuştu. Mutluluğu saatlerle sınırlı bir alana mı sıkışmıştı, bundan sonra ki ömründe her anına mı yayılacaktı? Yaşayıp görecekti. Kapısını kilitledi, valizini alıp dolmuş durağına geçti. Karanlığın, sokak lambasının yarattığı aydınlıktan daha fazla hüküm sürdüğü sokakta beklemeye başladı. Uzaktan dolmuşun ışıkları belirmişti. Bu belirginlik bir belirsizliğe işaret olabilir miydi?

Hareketli zamanlarından hatıra sürekli yıkanmaktan yıpranmış bu mendil keşke acılarını da silebilseydi. Geçmişin güdümüne sıkışıp kalmış nefesi sık sık kesilmez, gözleri bu kadar yaş dökmezdi.

Otobüste herkes uyuyordu. Kendisi de uyumak istiyordu. Lakin en ufak sesle duyarlı tedirginliğe alıştırılmış bu bedeninin uyku dalgınlığı, horlamalar ve virajlı yollarda otobüsün fren sesiyle ortadan kalkıyordu. Ses etmeden kendi kendini yiyip bitirmesine engel olacak hiçbir koşul kalmamıştı. Uyku hariç tüm zamanlarda hâkimiyet kendinde değil, sanrılarındaydı.

Buğulanan camı tekrar sildi. Çaresizce yollara sarılıp bitmeyecek gibi uzayan gecenin sabahında kendini unutmadan yaşamaya devam etmeyi umuyordu. Cüzdanından annesinin resmini çıkarıp yoldan vuran ışıkla görmeye çalıştı. Her şeyi unutsa dahi annesini unutmamalıydı...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5896-81-0